

И днесъ еще, за жялость, нѣкои криво мыслятъ че на хора отъ голѣмъ родъ, кога нѣкакѣи пропаднѣтъ и осиромашѣтъ, не имъ приличяло ужъ на рода, та не бывало да ся заловятъ за нѣкоѣ работѣ, а бывало тайно да просятъ милостынѣ или да теглятъ отъ нѣмотиѣ. Доклѣ ся не припознае, че всяка почтена работа е честна и похвална и че ни една работа не увалва рѣцѣ и не почернѣва лице и родъ, до тогава такыва испаднѣли быва да ся приглядвать; нѣ много по-добрѣ и по-честнѣ милость бы имъ сторилъ нѣкой, ако имъ найдяше работѣ безъ да имъ ся призира да ли имъ чини работа-та колкото заплатѣ зимать за неѣ. Прочютый италіянскый ваятель Канова веднажъ, кога чюлъ отъ священника че нѣкой си искусенъ живописецъ и сиромашъ чловѣкъ съ женѣ и дѣца теглилъ голѣмѣ нѣмотиѣ а никакъ не пристаялъ да попроси или да земе милостынѣ, помогнѣлъ му ето какъ! Написалъ му писмо:

„Почтеный Господине!

„Отдавна ми ся иска да имамъ отъ Вашѣ рѣкѣ нѣкой образъ. Молѣ Вы изберѣте си что-то ви е по волюѣ та ми изобразѣте единъ образъ; нѣ знайте че азъ не могѣ да дамъ повече отъ 1000 гроша. Половинѣ-тѣ отъ тыя пары щете приберете отъ писмоносеца, а другѣ-тѣ половинѣ остая да си земете отъ мене кога-то щете. Вашъ слуга

Канова.“

Зачюденъ останѣ оня живописецъ на тѣлѣ поканѣ и разбра, че на това повече добрина-та е потѣкнѣла тоя благороденъ любитель на искусство-то, а не негово-то достоинство, и сиромашка-та му челядъ така утѣшена благославяше благородный си